

Sygn. akt V CSK 232/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika [x] Urzędu Skarbowego w K.
przy uczestnictwie A. M.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 września 2015 r., sygn. akt XIX Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 września 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne.

Skarżący, powołując się na obydwie przesłanki podniósł, że występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do konieczności rozstrzygnięcia, czy art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2009 r., nr 53, poz. 434) jest przepisem przejściowym czy przepisem materialnoprawnym uzupełniającym przepisy Prawa upadłościowego i naprawczego (obecnie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 233 z późn. zm.), jaką funkcję pełni ta regulacja oraz jakie szczególne wymagania formalne powinna spełniać regulacja o charakterze abolicyjnym.

Skarżący przedstawił rozbudowane i bardzo szczegółowe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale ostatecznie przedstawiona w nim argumentacja nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego problemy związane z wykładnią i stosowaniem powołanego przepisu zostały wyjaśnione i nie

ma obecnie podstaw do zmiany tej linii orzeczniczej (zob.: postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt II CSK 55/15, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III CSK 37/15, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt III CZP 105/14, OSNC 2015, nr 12, poz. 138, Biuletyn SN 2015, nr 2, s. 7 - 8, postanowienie SN z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt II CSK 385/13, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 7 - 8, por. także: uchwałę SN z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt III CZP 48/15, OSNC 2016, nr 7 - 8, poz. 86, Biuletyn SN 2015, nr 9, s. 6, postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt II CSK 237/14, www.sn.pl).

Charakter tego przepisu jest jednoznaczny, jego treść i wpływ na art. 377 Prawa upadłościowego nie budzą wątpliwości, z uwzględnieniem również zmian legislacyjnych ostatniego ze wspomnianych przepisów. W związku z tym nie zachodzą również podstawy do zastosowania norm prawnych uregulowanych w art. 398¹⁷ k.p.c. i przekazania przedstawionego zagadnienia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

Ponadto analiza problemu prawnego skarżącego nie miałaby wpływu na wynik niniejszej sprawy, za czym przemawia wielokrotnie nowelizowana treść art. 377 Prawa upadłościowego, w którym była i jest nadal mowa o „terminie roku od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13”, natomiast dalsza część przepisu dotyczy niezależnej i odmiennej sytuacji braku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez zobowiązanego do tego dłużnika.

Z okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X GU (...), w sprawie z wniosku wierzyciela Skarbu Państwa Naczelnika [x] Urzędu Skarbowego w K. o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika „G.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. oddalił wniosek na podstawie art. 13 Prawa upadłościowego i naprawczego (k. 123 - 125 akt tej sprawy). Następnie wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej został złożony w dniu 20 marca 2014 r. Zatem istotny w niniejszej sprawie roczny termin został zachowany. W tej sytuacji nie mają znaczenia powołane przez skarżącego okoliczności, wedle których przesłanki do ogłoszenia

upadłości istniały już w dniu 31 grudnia 2007 r., więc wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki powinien być zgłoszony przez uczestnika najpóźniej w dniu 14 stycznia 2008 r., czyli termin do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie zakazu upływał w dniu 14 stycznia 2009 r., z kolei przed dniem wejścia w życie nowelizacji, tj. przed 2 maja 2009 r., nie nastąpiły żadne zdarzenia, które powodowałyby odnowienie się tego terminu.

Wyjaśnienie problemu prawnego, niezależnie od publicznego charakteru postępowania kasacyjnego, musi być konieczne również dla rozstrzygnięcia danej sprawy, pozostawać w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.